

Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj VI.

V sredo 19. prosenca 1848.

List 3.

Pokóra poredniga sina.

Pustna pravica po nemškim poslovenjena.

Nek oče, kakor toliko očetov,
Poredniga imel je sina za pokoro;
Že otrók Anžè nič prida ni obetal,
In koljkor starši ino veči je prihajal,
Toljk' bolj je Anžè noril in razsajal;
De Bog mu sinčika ni dal v podporo,
Je oče kmal spoznal, Karkolj se je
Zgodilo napéniga in norskiga — Anžè
Naj prvi zravn je bil vladnik norčije,
Začetnik bil je slednje hudobije.
Že misli oče na vse kraje, — sina ukrotiti
Mu le ni moč; poslednjič sklène ga poslati
Dve léti v Ameriko — tam saj bo serboriti
Se spanetval. Slovó res mogel je jemati,
Desravno kisló gledala je mati. —
Pa kaj pomaga? — kakoršen odide,
Ravno tak, se porednisi Anžè zopet pride.
»Kaj je storiti?« — zdaj Anžéta strice
Za svét poprašá oče. Dajo mu tega:
Za samoglavneže in za terdé butice
Soldaška vedno je nar boljši šola b'la,
Tu marsikteri sinček zlo razposajén
Do pameti že bil je pokorjen.
Anžè očeta noče poslušati,
Naj boben sluša — mogel je vojsak postati.
Anžéta tudi ta, glej, nič ne izuči,
Ostane divjí, in kot poprej norí.
Prejel od stotnika je oče pismo:
»Uzмите ga nazaj; iz tega nismo
Vstan' nič storiti, ni več za terpeti.«
Primoran bil je oče, dam ga vzeti. —
Tedej nad njim gotov zgubljeno je že vse,
Z Anžétam našim nič ni več početi!
Pač, vender, poslušajte, in čudite se:
Še preden dober mesec mine,
Je kot otrók pobožen in kroták Anžè,
Ko jagne se obnaša, in ne zine.
»Kako? morde v ječo pustil ga je vreči?
Gotov' zapreti ga je dal?« — Nič manj ko tó,
Drugač mu oče vedil je postreči,
Ne vganete, kaj? — hudo dal mu je ženó.

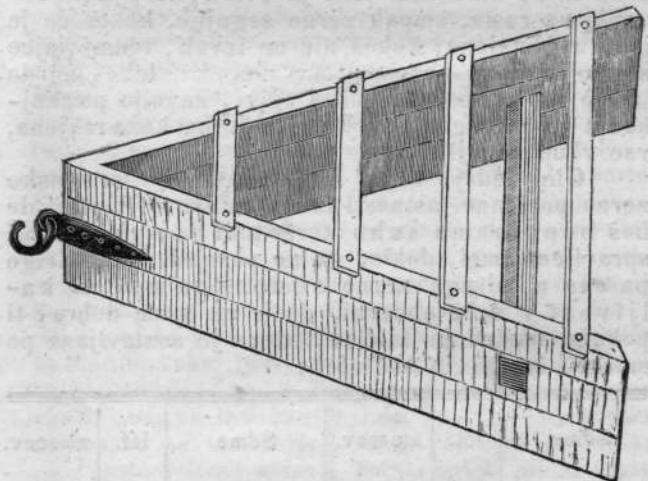
O—n.

Nadloga. *)

Ko se snég létas le ne naveliča nam klubovati,
bi lahko bravcam Novic všeč bilo zvéditi, kako se da

*) Priičujočo podobo je izrisal J. F. Zupan v Braslovčah na Štajarsk. Vredništvo.

pěscam in voznikam gáz, to je, dobra stěza narediti. Mende de se to delo z manjšim trudam in z manjšimi troški storiti ne more, kakor z orodjem, ki je tukaj izrisano in kterimu po slovensko „nadloga“ pravijo. Tudi v Žuneški komisii na Štajarskim je to orodje že velike lét v rabi.

Kakor hitro snég zapáde, napové grašina po oskerbnikih sosésk, de se ima „nadloga“ po komisijskih céstah vléči. Ta „nadloga“ je pa neko oralo, obstojéce iz šest brunov, ki so po čevlji debeli, nekaj čez dva sežnja dolgi, in tako med seboj sklenjeni, de storijo trije verh eden drujiga eno, drugi trije pa drugo stran. Ti dve strani ste sprédej na špico sklenjene in z rinko previde-ne, ob zadnjim koncu ste pa na bližjo dva sežnja vsak-sebi, in po močnim poprečnim hlodu med seboj sklenjéne, de ne razpadete. Poverh tega napravila so močne dile poprék nabite, de možki na nje stopijo ali posédejo, in takó veči téžo storijo.

V rinko sprédej se napréže dva ali tri páre kónj; na dile zgorej se ustopi ali usede, 10, 15 in še več možkih, in tako gré ta nadloga po celi komisii od sela do sela; soséske se v delu verstijo, in večidel so v enim samim dnevú vse steze céle komisije počédene, ter pěscam in voznikam prilicno.

Po podobi te velike „nadloge“ si nekteri manjši